

humanitas cum illa spindere, ut futura: si uero dicat 1.^m.
 q^d ante merita Virginis intelligebat futura unio depen-
 dens à Virgine; q^d hæc unio iam non præerat cade-
 re sub meritum Virginis, cum uideret iam futura an-
 te meritum, eiusdem Virginis.

Sedicas Christi humanitatem fuisse epe, ut
 futuram ante merita Virginis, non in illis
 circumstantijs, ad quas dicit ordinem, q^d de p^oa absa
 poterat p^oduci in alijs circumstantijs, si pp^o merita Vir-
 ginis factum est, ut n^o exiret in alijs circumstantijs, sed
 in illis, quæ nati dicit ordinem.

Contra est, q^d ex hoc sequeret merita Virgi-
 nis, et S^s P^p. ut obtinuisse à Deo, ne fe-
 ret aliqd miraculum circa illam humanitatem, sed quod
 relinqueret illam q^d suam exigentiam nalem p^oduci
 eo tempore, et loco, et ab ea matre, qm nati postula-
 bat. Quod quidem ridiculum est: quosum. n. tam an-
 xia, et asidue p^oces ad Deum, ne per miraculum inuen-
 teret nalem neq^{ue} exigentiam? ut ne sol^o crastina die
 in nostro hemispherio illucescat.

Confirmat nostrum argum^{en} ex cor^o fidelium sen-
 su: o^mn^{es} n. pie solent gratia agere Deo,
 q^d nati fuerint ex talibus parentibus, et non ex alijs,
 q^d apud Christianos orti sint, et non apud Turcas, et Bar-
 baros: q^d in tempore pacato, et non in alio calamito-
 so; q^d sentiunt o^mn^{es} potuisse hanc n^o aiam p^oduci in
 alijs circumstantijs, in alio corpore ab alijs parentibus,
 et alio loco, et tempore; q^d non induit nati p^oales
 cas, et per tales n^o circumstantias.

Basq.

Vasquez Tomo 1. in 3. p. d. 74. c. 2. est in irra-
tione, quam olim amplexus, ut probabilem
Suar Tomo 2. in 3. p. d. 44. sect. 6. ante 4. Coem, eandem
postea retractavit, ut s. vidimus. Objicit 6. l. Vasquez
q. a in nostra sententia non potest assignari ratio, cur sit nata
impossibilis resurrectio, et resurrectio eiusdem efficitur, q. iam
perijt: cum n. ca. nati, de se n. sit magis inclinata
hic, et nunc ad hunc effectum, quam ad illum, a quo
in nati p. duci poterit ille efficitur, qui iam perijt, ac ille, qui
nunquam extitit; q. est. Negat' aut. ratio n.
est, q. factus non praestat ois concursus ad eundem no-
efficitur p. ducendum, ita exigente rerum na., et quia q. n.
potest et esse p. d. de facto coicere maximum ex
beneficium, sicut m., ut quam plura hoc beneficium
accipiant, et io quoties offerit occasio aliquid p. ducendi,
semper efficitur, qui nunquam extitit, p. ferat' illi, q. iam
extitit aliq. n.

Instabit, id libere excipitatum esse, neque
in ratione nati habere funtum; q. est. Ne-
go aut. Nam experientia p. d. magis ha nos docet
nunquam id, q. seel interijt, redire: nos aut. id ex eo p.
venire dicimus, qd. na. sic exigat p. illam nalem p. d. uen-
tiam coicandi pluribus exiendi beneficium: Vasquez no-
id ipsum dicitur et experientia inat' p. d. ex eo, quod
nunquam ca. nati ponat' in ipso oio circumstantijs, ac-
p. n. ex tali determinatione existimat' p. d. effectus
determinationem quoad induum: id q. huius d. selecti-
va non ita facere videt' ad talem effectum induiri-
determinationem, ut istat' ex d. dictis, cum ponit' his cau-

sis, & his circumstantijs temporis, loci, ac dispositionum, adhuc n̄ itāgā determinatū hic nō ep̄i potuit, quam ille, ideo oportuit ulteriorem huius determinationis causam inuestigare.

Vico 2.º Deus ad exigentiam n̄ā determinat quā induim ep̄i, à cā 2.^a p̄ducendy.

Ita A.A. oīj in quinta cōve. citati. Pr̄ 3.^a, ut patet ex dictis, n̄ apparet alia cā huius determinationis, q̄ referendū est in Auctorit̄ n̄ā.

Obijit t̄ Vasquez 2.º. Si Deus determinet ep̄i quōdā induim cā 2.^a quantum est Deo habet equalē virtutem ad oīj ep̄i, q̄ n̄ātr potest reducere ep̄m, qui iam perijt. Nō 3.º aīj. Cum n̄ cā 2.ª exigat, ut Deus non praestet sibi iterum ad eundē ep̄m bis p̄ducendum, non pot̄ habere pot̄m ad id, ad q̄ petit negari sibi iterum cā 1.ª, sine quo ipsa causa 2.ª n̄t potest. Vñ quis facta r̄paratione int̄ duosep̄ fecerit, qui nunquam ex̄tere, à mera Dei volū p̄ueniat, q̄ ip̄onit, quam ille p̄ducit, non ita t̄ si int̄ d̄tos fiat comparatio, quā, aliter iam set̄ fuit p̄ducit, q̄ tunc cum cā 2.ª non sit iam agē indriens ad ut̄nque p̄ducendum, sed exigat negari sibi concursum ad illum, q̄ iam fuit p̄ducit, non manet in mero Dei arbitrio aliter sum offerre, si uelit, ut Auctor n̄ā r̄quenter ad recurrexi: gentiā p̄tere iterum.

Obijit Vasquez 3.º q̄ ex n̄tra m̄ia sequit̄ impediri libertatem, q̄ individuatio huius actus, si ē in potestate volū, sed p̄t̄ a Deo independens a volū; hoc aut̄ f̄serim in opere malo est maximum absurdum, cum nullo modo volū à Deo det̄ct̄ ad malum

malum; q^o est. Hoc argum aliqu^o apparuit difficile
gravis, postea in lib. 1. de concursu Dei c. 7. n. meli-
us considerata, difficultatem facile soluit: e quidem si
aliquam haberet diffein in nostra snia, eandem haberet
in snia Vasquij: nam sicut in nos tra snia non est in
potestate v^{ost}ris eligere magis hunc no^o aut^o, qm
illum, Id id^o quent ex determinatione Dei, sic et
in snia Vasquij non e id in nostra potestate, Id^o quent
ex det^ore. circumstantias, accin^o Vasques de-
bet nobiscum ad hunc suam obtem.

¶ Et totam illam necessitatem esse tan-
tum qad sp^oificacem, seu potius quoad in-
dividuationem in tali sp^o, n^o vero quoad exercitium
actus, e ides manere illasam libertatem idio, q^o
non maneat libertas inietacij, hoc est q^o suppositio q^o
dliciam actum amorij, n^o possim elicare illum, sed is-
tum; n^o en^o copor elicere aut^o amorij, possum n^o ad-
huc amare, e non amare: imo amare, e odium
habere: v^o Deus n^o me determinat p^o suum iursum ad
amandum, sed ad hoc, q^o si amo eliciam hunc no^o
amorem.

V^o q^o Vasques s^o Deus ante quam uelit
determinare ut^otem ad hunc no^o amorem,
p^ovidet illam amaturam, s^o n^o p^ovidet: si n^o p^ovidet,
iam antequant aem v^{ost}ris determinationem, e nul-
lam ei libertatem relinquit; si vero p^ovidet amaturam
iam p^ovidet illam cum hoc no^o amore, q^o a^o visio Dei n^o
fert ad exiam amorij, in cui^o d^o tali^o amorij indui;
q^o antea ad v^{ost}ram Dei det^ontem p^ovidet hic a-
mor no^o quoad induim det^ontem, q^o n^o det^ontem a^o Deo.

¶ Vel

Deum suadere eandem amaturam con-
 ditionati, & tunc habere oblationem elici-
 endi cum illa talem non actum amoris, et non alium: ita
 ut votum creata habeat impromptu etiam in ipso, ut
 cum illa eliciat hunc non actum amoris, et non alium:
 quod neque ponit necessitatem exercitij in votum, ut patet,
 neque supponit aliquum actum ab se iam deviatum ex se
 votum, quod adhuc non videtur votum operari, quod deus ha-
 bet votum concurrere cum illa ut ad hunc non actum a-
 moris, et non ad alium; sed est extrinsecus applicata in
 anima. et in ipso dei per ipsum votum ad unum tantum amo-
 ris actum, ut voluntate creata operante, per illum,
 non per alium operetur.

Obicit denique Vasquez: votum non est pu-
 nitum, et remuneratum, quod elicit amorem, et ad-
 um, sed et quod elicit hunc non actum, et cum hac non inten-
 sione, atque sub alijs circumstantijs individualibus; quod sa-
 tis innuatio non deviat a deo, alioquin votum iniuste
 puniretur pro illud quod ipsa non elegit. Haec obio, si-
 cut et de 3^a dictum est, non minus est in ipsum vasq. quoniam innot.
 Nam in eius sententia individuatione fuerit a circumstantijs, et
 tunc ipsi scedit votum poni pro individuationem.

Quod paratum esse a deo rursus per singu-
 lis actum deus, per tali, et tali intensioe,
 et alijs circumstantijs, et votum operantem per unum
 quidem operari cum tali, et tali intensioe, et id non
 est puniri, quod operetur ab se, sed et quod per unum actum
 induit operetur, ita ut et ratio individuali illi impu-
 tetur, non quod in quantum est hoc ponitur, quoniam illa, id non
 in potestate votum non fuit, sed in quantum est unum non
 actus

actus, n̄ est ab se sumptus s̄m rationem cōm amonij, s̄
et s̄m rationem individualē, q̄ illa dum operari tra-
n̄, quasi in actu s̄ n̄ solum inas̄ exire in actum
amonij, ut sic sub cōi ratione, s̄ in aliquem actum a-
monij in partē, ut patet.

Sectio 9^a

De distinctōe in cōi.

Non pot̄ perfecte penetrari q̄ sit unitas, nisi
et q̄ sit divisio ab alio, s̄ distinctio declarata, cum n̄
hac illam veluti passio ita nario comitetur, ut nonnul-
li existiment eam esse de intrinsecis ip̄m unitatis,
ut s̄ insinuavimus sect. 4. §. Disco 1°, et §. Ob 2°.
Dicere in p̄senti agendum est de divisione ab alio, s̄ de
distinctione, nam h̄ duplex sit divisio, alia rei in se, s̄
in multas alias, qualis ipsa res est, q̄ facta opponit uni-
tati; et alia rei in alias res, qualis ipsa non ē, quae
comitatur unitatem, et d̄ divisio à quocumq; alio, siue
indivisio in alia, facta q̄ opponit identitati; et ista
sola, q̄ identitati est opp̄a, iam vulgo distinctio nomi-
natur.

Hac in re valde perplexus est Surtavius in
Meth. d. 6. sect. 1. a. §. 2. articulo, distinctio-
nem modo in solo positivo, modo in positivo sit, et nega-
tius, modo in sola relatiōe collocandam esse; s̄ q̄ rei n̄
est magni momenti, ad miam cōm, quam defendendam
putamus, accedente, ratione, Surtavi inferius dispo-
nimus.

Cuius igitur inia tenet distinctionem facti con-
sistere in sola negatione identitatis, uni-
us cum alio. Ita Suarez in Metaph. d. 6. sect. 1. n. 1,
2 et 22., et d. 47. sect. 10. n. 5. ad finem. Sed, ex-
plicat, quod rem esse divisam, et distam ab alia, est pra-
cipue loquendo hanc rem non esse illam, ut patet ex
his, et in praesentibus est negatio identitatis, huius rei
cum illa, et distinctio facti consistit in negatione talis
identitatis.

Ob 1° cum Turado: illa actu exiens non
distinguitur actu a se non exiense, quod en-
iam praesentia exit, actu distinguitur a tali praesentia ex eo est, quod
ponatur tali praesentia, facit quod maius coexiens, et distinctio actu-
alis sunt ipsa extrema in se dista. Nego autem: nam
in maius exiense datur actualis negatio identitatis, cum praesentia
non exiense, accipitur datur actualis, distinctio talis maius
ab illa praesentia.

Instabis: distinctio actualis est actualis
separatio in esse actuali unius ab alio,
De ea, quod actu non sunt, non possunt autem separari; et maius exis-
tens non potest autem distinguere a praesentia, quia actu non exit.
Dist. mai: distinctio actualis est actualis separatio in
esse actuali praesentia, et activa, seu quasi activa, id est
mai: activa, seu quasi activa est et, nego mai. Deinde
Dist. et min: id est ea, quod actu non sunt, non possunt autem separari
per separationem activam, seu quasi activam, trans-
eat min: non possunt actu separari per separationem
passivam, nego min. Nam separatio activa, cum sit quod
dam quasi localis, et impulsiva remota unius ab
alio, supponit, extremam iunctionem, et non auerit

aut remouet una res ab alia p̄ impulsum, nisi sit
iuncta cum illa, ut patet ex his: at uero se para-
tio p̄ alij, cum sit ipsum non eēt unum alteri con-
iunctum, bene pot̄ illigi sine p̄cedente iunctione ex-
tenoy, ex eo s̄t, q̄d unum n̄ illatq̄d eēt iunctum
cum alio; et res, q̄ exit, bene pot̄ n̄ eēt iuncta
cum re, q̄ non exit: imo facilius pericipi res, ex-
iens non esse iuncta cum re n̄ exiēte, quam
cum re exiēte, q̄a magis distat à re non exis-
tente, quam à re exiēte, ut patet.

Ob 2. res p̄ id distinguūt ab alijs, per
q̄d iustitū, s̄d iustitū per suam conti-
tatem, non uero per aliquā negationem; q̄ est. Dist-
mai: p̄ id distinguūt finitatem, s̄d mai: p̄ id distin-
guūt p̄ alij, nego mai.

Ob 3. Distinctio est in ordine ad aliud;

q̄ p̄ alij iustitū in relatione. Dist iustitū
iustitū in relatiōe transcendentali, transeat itē:
in relatiōe p̄niali, nego itiam. Nam ois negatiō est
relatiō transcendentali, q̄ ois negatiō est relatiō ordinariā ad for-
mam negatam, cum sit effectus negatiōis s̄ eomodo tali p̄n-
tiam ois iustitū, est relatiō transcendentali ad sum̄ obtun-
q̄ effectus est representatiō tali obti.

Urgēbī, negatiō orit̄ ex distinctione; q̄a dis-
tinctio p̄niali est prior negatione, alij in
ipsa rei entitate p̄niali iustitū: ex eo n̄ q̄d Senus est Senus
non est Paulus, et ex p̄nitate sequit̄ negatiō Pauli p̄niti-
tas aut p̄n̄ se est alia à p̄nitate, et à p̄nitiōe p̄nitiōe;
q̄a t̄r Dist anis: negatiō orit̄ ex distiōe finitatis, s̄d anis;
ex distiōe p̄niali, nego anis. Ipsa n̄ negatiō est p̄niali dis-

vinculo, ut dicunt, et Petrus ex eo quod est Petrus, non patitur
 de finitate tantum non est Paulus: et ex penetrante
 te, tanquam a finitate districte sequitur negatio Pauli:
 neque per se patitur loquendo, de tantum finitate, in
 se est alia a paucitate, et Diuersitate.

Applicabis, primum illud in Deo negatio
 Pauli, et in Paulo negatio Petri, intelliguntur
 duo; 1° utriusque dicitur ante negationem. Dicitur ante, ne
 go inquam: dualiter se est relatio rationis, ut patet; ali-
 etas vero, 2° dicitur est negatio, et remouio unius ab alio.

Colles 1° unitatem esse priorem districte, quia
 prius res est unita in se, et inter prius in
 diuisa in se, quam diuisa, siue separata ab alia; res prius
 prius intelligitur in se, quam ullo modo ordinata ad alium, 2°
 in ordine ad extrinsecum.

Colles 2° unitatem, simplicitatem, et dis-
 tinctionem in eo differre, quod unitas ne-
 gat multitudinem eiusdem orationis, et quod res non sit
 diuisa in se, seu in alias tales, qualis ipsa est: simpli-
 citas negat partem siue homogeneam, et eterogeneam, et
 epialem, et integrantes. Districte negat identitatem in
 quouis alio.

Diuiditur autem districte adaequate in eam, quod dicitur
 ante operationem utriusque, et in eam, quod dicitur
 post operationem utriusque. Districte quod dicitur ante operationem
 utriusque, siue a parte rei, diuersam appellationem sortitur pe-
 nes extra, quae distinguunt, si non sit inter duas res, diuisa re-
 aliter, si inter modum, et rem, et modum aliter: est autem res, et
 la entitas, quod satis per diuersam positionem quoniam est de se potest
 a quouis alia in res, non exire separata: modus autem

est illa

est illa enata, q̄ nec de p̄ca Dei ab ea pot̄ in seum n̄
exire, q̄ acta exiit res illa, n̄ cuius est esse modus,
q̄ ep̄it̄ est aliqd̄ actuale officium illius pot̄, cuius
est n̄, ut videt̄ est in nostro tractatu de causis q̄ 3.

24 § 2° de P̄tione

Distinctio rerū, q̄ dicit̄ s̄t p̄ operationem
illā, si fiat ulm̄ p̄nto in se, d̄ distinctio
rationis, ratiocinata; si sine p̄nto, d̄ ratiocinatio
rationis: utraque solas virtualis appellari, q̄
re vera distinctio p̄ illud n̄ est distinctio, sed aliqua sunt
d̄ta, q̄z n̄ sunt d̄ta, aequipollens en̄. Sic, distinctio
et̄, et̄ habent virtutem plurium, cum sint ind̄ta
et̄ unum: et̄ idē illa incipit, ut plura, v̄g. ho-
minem, cum aequipollat bruto p̄sum, et̄ Angelo
per illud, ratiocinatio, ut duo, q̄ vocamus Tetrad-
le, q̄ aequipollentia si re vera subsistat, distinctio est rati-
ocinatio, ratiocinata; si n̄ subsistat, d̄ fiat liberi ab
illā, d̄ distinctio ratiocinatio, ut cum fuit Je-
rum p̄ntum, et̄ subitum, dicendo | Deus ē Deus | qua-
si esset unus, Deus, qui p̄nt̄, et̄ alius, q̄ subit̄.

Huiusmodi distinctio virtualis, aut est intrin-
seca, aut extrinseca: hanc fingit̄ p̄ aequipol-
lentiam, ut dicitur est ad aliqua duo extrinseca sub-
eo, in quo talis distinctio incipit: ac versus distinctio virtualis
intrinseca, q̄ vocari pot̄ virtualis eminentialis, se per-
it̄ in deo in ea, de quibus fides nos docet affirmare
p̄nta d̄dictoria, ut in̄ ep̄iam, et̄ Filiationem, d̄ n̄
ep̄ia inducta, Filiatione v̄o p̄nta: v̄n̄ loquimur con-
cipere ep̄iam, et̄ relationem filij, ut duo, et̄ n̄ nil accen-
damus ad extrinseca; q̄ de re oīo eadem, et̄ oīo ind̄ta

atque

atque cibus modis simplicibus, et incomposita non possumus
 concipere quomodo praeter dictoria sit affirmare pos-
 simus, quod illud primum primum nata. Impossibile est id
 sit esse, et non esse, et ideo talis distinctio virtualis, eminentialis,
 non est admittenda, nisi sacra coeque auctoritate, ut recte
 monent Okamus in 1. dist. 2. q. 1. et Gabriel ibidem
 art. 1. notabili 4., quod superat naturam legem, et luminem naturam
 deest contrariari.

Nulla item distinctio virtualis est simpliciter dis-
 tinctio, ut bene notat Turtadius citatus, sect.
 2. § 11, et sect. 4. § 67, et Suarez citatus in collecta d. 6.
 sect. 1. n. 7. et 8. quemadmodum nulla causa virtualis est sim-
 pliciter causa, sed distinctio virtualis apprehenditur, ut distinctio, cum
 non sit distinctio, quod exprimit illa indivisa aequipollens ex
 remissis, distinctio, quod apprehenditur distinctio cum punto in re,
 aut punto aequipollens, quod apprehenditur distinctio sine
 punto in re quod rationem rationem, et causa virtualis
 apprehenditur, ut causa, cum non sit causa, quod aequipol-
 let alicui rei, quod est simpliciter causa, ut in Deo illius ap-
 prehenditur, ut causa intentionis actualis, cum non sit
 causa, quod aequipollet nostro intuitui, quod est vera causa nostra
 intentionis actualis.

Adverte in 3. Turtadium citatum sect. 4.

§. 75. cum distinctio rationis esse negationem
 identitatis, remanentem in simplicibus, quibus virtualibus, quibus
 simpliciter per rationem inadeguata cogniti: ut idem
 Turtadius aut sibi male constant, aut in ea re complexu
 ibidem §. 68. in fine videtur. Nam cum omnis distinctio
 ex parte suo facti importat negationem identitatis, in
 extra dicta, distinctio rationis, eorum quod est distinctio,
 facti

742
partē esse debet talis negatio ita ut pars illius
subiecti, qua cogitur sine alia, sic se habeat, ac si non ee
à se rei identificata cum alia eius iparte, sed quod non
est illam esse distantem ab alia, sed ita se habere, ac si eper
dista.

Prædicta divisio distinctio in eam, quæ datur ante
operationem intellectus, et in eam, quæ non datur
ante operationem intellectus, ut patet ex his, est adæquata: un-
distinctio essentialis, si est in duas species, quæ debent distinguan-
tur, ut in Deum, et Bucephalum, est distinctio realis,
essentialis: si in duas species, quæ per rationem tantum
distinguuntur, ut in substantiam, et dignitatem, in eam
in substantiam, est distinctio essentialis, virtualis. Distinctio vero
accidentalium, si est in substantiam, in quæ sine diversa rebus ac-
cia, est distinctio accidentalium, realis: si sit in diversa sub-
stantia, et eiusdem substantiam ad se ipsum, in quæ sine accia per rationem
tantum distat, ut est in substantiam, quæ sit, et dignitatem,
distinguitur accidentaliter virtutibus à se ipso: et sub-
dicendum est de distinctio partiali, si facta sine realiter,
et virtutibus in distinctio in se, erit non distinctio, et facta re-
alis, et facta virtualis. Quod in terminum habeat Fon-
sequi s. Meta. c. 6. q. 6.

Varia sunt tenti inditæ assignari, ut distinet-
nat, quod non a se rei, seu ex natura rei, et ante
operationem intellectus distinguantur: omnia enim sunt certa,
et implibilia: 1. a priori est, quoties unum a se rei
sit absque loquendo unum prædictum in insecum, quod non
nisi ab altero, arguitur quoties de illis absque affirmantur
aut prædicta idictoria in insecum, ut esse ab, non esse ab,
toties ab illo ex natura rei distinguuntur: quod in regulam

Dicitur si ualeat per eximiam dicitur non excellenciam, qua
 manens in dicitur aequipollet rebus reatibus distinctis.
 2° est; quoniam unum quantum est de se, se-
 parari potest ab alio, et a priori quod est
 de facto separari ab alio, tunc ab illo ex natura rei
 distinguitur; 3^a tunc se uera rem in se cogitante ha-
 bet unum negationem identitatis unum alio, in quo
 frater inquit distinctio ex natura rei. Et ista regula etiam
 ualeat in dicitur, quod relationes personarum quantum
 est de se potest separari, sed per identitatem in
 natura inseparabiles. 3° est non producentis, et fructus; quod
 cum idem non potest esse sit, et non esse, si alicuius producat ali-
 ud, nonnum est esse alicuius distinctum ab illo; id est, quod
 tribuit se alicui, debet prius habere esse, et id, quod
 accipit esse, debet non habere esse, alioquin fructum id
 accipit, si iam illud habet; quod cum res, quod dat esse,
 habeat illud, et res, quod accipit esse, non habeat illud,
 natio sequitur rem producentem debere ex natura rei dis-
 tingui a re produca, ne id sit sit, et non sit. Vide
 Iurta dum citatum sect. 2. a 17.

Sect. Decima. De distinctio in rebus et in rebus.

Ex his, quod dicta sunt sect. 6., et 7., et 9. facile
 erit colligere, quanta sit distinctio in rebus et in rebus
 eius suppositi, ut in Deo quomodo distinctio est a
 a rebus, et homo a personitate? Nam in diuer-
 sis suppositis, ut patet reatibus distinctio est, sicut et
 ipsa supposita, in quibus rebus sunt et in rebus reatibus dicta.

Cogitatio igitur materia, ac in se indivisibilis tenet vir-
tute in se in se distingui huiusmodi gratia. Ita
Suar. lib. 2. cum alibi, tum l. p. q. 50. a. 4. ad l. 1. et q. 76.
a. 3. ad 4. Var. ibi d. 110. c. 4. Suar. in collecta d. 6.
sect. 9. n. 9. Nainadius de nat. Sol. dist. 7. q. 1. a. 4. n.
54. ad finem C. in Fogia. q. 4. vltim. a. 2. à 2^a materia
cum multis ibi citatis.

Præsertim l. 9^a attendendo, v. ad Seruum,
dicimus illud penes vim sentiendi sive ambro-
sy, penes vim discurrendi differre à brutis, et penes
haecitatem differre à Paulo, sed huiusmodi tres ipsius
fortissimi non possunt in se reate differre, quia non possunt per
ullam partem separati exire; neque modata, quia unus
non est nisi alterius, neque potest in se permanere altero
perante: 1° tales gratia non distinguuntur ex natura rei.

Probat 1° si attendat ad ea, quae dicta
sunt in sect. 6. et 7. c. derivationem gra-
dum, varia videtur differe: non enim necari potest, quod
in rebus, et ex natura, et subsistia, et ex materia, et gratia ipsa, et
illa pars gratia, quae desumitur à natura, et à materia, sit dicta re-
ate ab ea, quae desumitur à subsistia, et à gratia; et similitudo
dicendum de partibus dicitur; et à priori, quod illa pars
dicitur, quae desumitur à materia, et à natura, sit reate dicta ab ipsa
gratia, quae desumitur à subsistia, et à gratia; et ideo non ve-
rum sit dicere totam dicitur reate differre à toto gratia,
quia tota dicitur non est reate id cum toto gratia, ut patet: et
ideo illa minor, quae distinctionem realem excludit inter
tales gratia, non est ita perspicua.

Probat 2° Suar. citatus n. 15. quod in uno in-
dicio una omnia, et eadem est, ac simplicissima

indivisa

indiciali dicitur determinari, et quia superiora, et
 nullus eorum distinguitur ex natura rei a dicitur indicialiter, et
 neque distinguuntur inter se ex natura rei, quia sunt eadem
 uni tertio, sunt eadem inter se. Haec propositio falsam doctrinam
 supponit in maiori, nam dicitur indicialiter non minus
 ipsa est, quam quia superiora, et physicum ipsi
 tum, et suppositum, unde derivatur, ut per se patet, quia
 et dicitur indicialiter desumitur a eadem entitate rei: et
 ideo haec propositio eadem cum precedente tenet diffini: eodem
 modo distinguuntur per dicitur indicialiter inter se, ac per
 dicitur eorum, et eodem modo distinguuntur dicitur indicialiter
 a quia specifico, quo dicitur specifica a quia generico, ut patet.

Propterea Suarez. propositio 5. derivandam gra-
 duum metus a principio ois simplicis, qualis est
 actus motus (finge separatam esse a sua subsistentia par-
 tiali) quia cum in actu motu nulla intercedat a parte
 rei composita, nulla esse respicienda in quia metus ex
 ea desumptus, et saltem in hoc eventu non erit ad-
 mittenda inter tales quia maior distinctio, quam virtualis.
 Haec propositio veram tenet doctrinam, non enim ad-
 rem, quia motus non inquirimus distinctioem inter quia motus
 ut a toto principio simplicis derivatur, et inter omnes,
 et a principio reatum simplicis, sive a compositio desu-
 mantur.

Laborat itaque Suarez. et propositio 4. ut ait
 a priori, quia conceptio quia, et speciei, ut
 fiat per ipsum, non requirit ullam distinctioem, quia in ip-
 sis rebus antecedat, et talis distinctio non est apparen-
 da. Atque huius propositio est verum, non enim colligitur ista:
 aliter non est non requirit distinctioem realem, ut res recipiantur

. in adag.

indagantē p̄ p̄tes ip̄as s̄m̄ d̄iſas, r̄oſq̄ v̄ia, ē d̄iſ-
ſia, & q̄ſi, ē ſp̄ci aliud uero n̄ p̄ſeuerare d̄iſto-
reab̄e tales ip̄as ſ̄tinor̄ in adagrat̄, ſi ante con-
ceptionem illuſ erant reat̄ d̄iſi: ē hoc 2^m n̄ p̄or-
bat Inar, q̄d erat p̄bandum. Nam ſi r̄aſ īend̄ d̄i-
ſiſta eſt, ſaltem p̄tialit̄ à p̄i rei à r̄aſ d̄iſſiend̄,
tales r̄aſ p̄ illuſ recepta āthuc à p̄i rei d̄iſſe
p̄ſeuerant, q̄a illuſ dum recipit ob̄ta, nullam in eis
facit realem mutationem inſiſſecam, qualis eſſet id̄-
t̄ificare à p̄i rei ea, q̄ à p̄i rei ſunt d̄iſta.

Probans 3° C. citati in hoga cum ſuis
¶ in hunc muin: Si humanitas Plato-
nis, et humanitas Socratis abſque d̄iſis induit̄
reſigant̄, ē int̄ ſe reſeant̄, & d̄iſunt, & ſunt ois
idem à p̄i rei: 2^m d̄iſi n̄ pot̄, q̄a cum ſus illi
homines reat̄ d̄iſant̄, n̄ p̄ſeuerant humanita-
tes in eis exiſſent̄, ip̄as q̄ue ſunt iſſiſſent̄,
ē p̄ſeuerant. Si d̄iſi 1^m, ſignum ē aliquid
inſiſſent̄, ē ind̄iſſiſſent̄ in epe ſingulis illiſ na-
turis, q̄ q̄d reat̄ d̄iſant̄, q̄ſi in humana n̄
n̄ d̄iſant̄, ad p̄ſeuerant, q̄d id̄ n̄ ē aliud niſi
ſoria induant̄, q̄ à oia ſp̄ſiſſe reat̄ d̄iſſe n̄
potest. Hac et p̄b̄as eod̄ uirtio laborat̄ uim p̄ce-
dente; uident̄ n̄ ſupponer̄, q̄d illuſ receptio in-
t̄inſec̄e mutat̄ ob̄ta, q̄d ē falſum: ē ideo d̄iſimus
illa, humanitates ſp̄ſiſſe manere āthuc d̄iſſa à p̄i
rei, q̄d illuſ ea apprehendit̄ ſine d̄iſis induit̄, q̄a
apprehenſio illuſ n̄ abſiſſit ab illiſ in re ip̄a ſp̄ſiſſe
ſeuerant̄, q̄ ſunt p̄iſum reat̄ d̄iſſiſſe: ſi int̄ ſe ip̄a illa ſu-
ſeuerant̄, humanitates illa n̄ manerent̄ reat̄ d̄iſſe, q̄ aue-

rent.

vere falsi ratione, et pro tali distinctio realis.

Un' coi' doā his casib' p'ncip' n' d' n' ut huc
ro' n' aliunde id p'bandum censem' quam
ex eo, qd' virtuali' distis sufficiat, aq'nt' quod realis non
sit requirenda, s' tanquam superflua rejicienda. qd'
vero sufficiat virtuali, inde p'bo, q' in Deo recipim' a-
liquam falsitatem, p' qm' sic nobisum in subta, et alia,
p' qm' differre a nobis in raōe tali, subta, qn' in Deo
distinctioem realem int' tales falsitas, p' distinctioem sim-
plicitatem admittamus. q' sm' se n' e' naria realis,
distinctio int' p'rium viendi, et p'rium d'vendi, q' in uno, eod'q'
sup'p'io referunt', q' perse loquendo superflua est, aq'
inde rejicienda, et sola virtuali' recipienda.

Quod qd' in se simpliciter, et oio incomposita
a se rei bene recipit, s' in reals composi-
ti, p' ea, qua dicta sunt sec. ore 7. Difficilius ap-
paret: certum ea moderatio adhibenda est, quam
ibi inculcavimus, nimirum qd' stando intra limite me-
tos nihil caremus, neq' attendamus ad realem
ipositionem, s' simplicitatem, s' in rem totam involu-
te impingentes, eam sm' riam, et distiam cum alijs
q'ramus: in qua iposioe, non e' opus, ut tali
res differat a se reals, que est p'rium viendi, et dis-
viendi, ut patet ex dictis.

Obi' q' una res, in sua raōe falsi ali-
qd' includit, qd' alia n' includat, distin-
gunt' ex na' rei, s' homo, v'p, in Socrate includit
in sua ratione falsi p'raote, qd' al' n' includit, q'
ibi distinguunt' ex na' rei. Nego mai' Nam ra-
tio falsi, plerumq' sumit' in ordine ad negationem illu'

n' eis

n' uero in ordine ad rem que est à p'e rei, et id est
factum ab e' loquendo, q'd illa res distinguant' ex n'a
rei, quare una in sua ratione falsi aliqd' includit,
q'd alia n' includat.

Instabit, Anteq' dixit duas esse extra
q'is; q'd distinguunt' reat', q'a id, q'd ab
alio n' distinguit' reat', n' e' ex illis. Nego itam:
sunt n' dua ex q'is p' istam considerationem n'
u' à p'e rei, q'a ibi n' est ipositio ex q'is, et dua,
id' p' rationem.

Ob 2° p' rationem n' ponit' distinc-
tionem, qua à p'e rei n' sunt dista; q'
si q'is miti à p'e rei n' distinguant', nullo modo
distingunt'. Nego itam: et reuera q' est à tro-
mine. Nam ut istae ex sectione p'cedente **Nulla**
item distis rationi n' est distis, id est ueluti dis-
tio, et ea, q' uicinate distinguunt', re uera n' sunt dis-
tincta, id' ita recipiunt', ac si essent dista, et p'ta.

Replicabit: ea, q' sunt oio simplicia,
non possunt concipi, ut iposita, et p'ta,
alioq' falsa erit receptio, ut si concipiatur punctum,
ut haberi p'e; q' ubi n' e' ipositio reat', id' oio-
moda simplicitas à p'e rei, n' potest reperiri dis-
tinctio rationis. Dist' aut': ea, q' sunt oio simpli-
cia, et in se p'ta, et per aequivalentiam, non pos-
sunt ueri recipi, ut composita, et plura, id' aut':
ea, q' sat per aequivalentiam sunt iposita non
possunt recipi, ut plura, nego aut'. Nam esse
aliquam rem compositam p' aequivalentiam, e' ag-
g'ollere rei iposita, & duobus reat' distinctis;

et id in qre meo nullare est, q sal imprie lo-
 quendo n' sit composita q aequivalia, q^a nulla res est,
 q n' sit rien, unu, et d'nonuener, alceci: et dem,
 d' imprie, q^a id, q qd a nobis, distinet, n' e' ppria
 dia, cum n' i'hat aliqd qm rigorosum, d' analo-
 gum. Physice vero aliqua res e' oio simplex, et
 neque p aequivaliam i'posita, qualis est punctu,
 qd nullo modo pot uere r'ipi, ut aequipolens phy-
 sice duobus, q^a iam conciperet, ut aliqd i'ntuum,
 qd est i' eul' rationem palem, q r'istit in eo, qd
 sit indivisibile oio in eo oie.

Disp. 3^a

De epia, et exia entis creati

Sect 1^a

Quid sit ens creatum ante qm exiat?

In hoc puncto n' potest ee qd d' re int' Catholicos
 p'hos, ut recte notavit Suar d. 31. sec. 2. n. 3, et id
 exausandi sunt oes illi, q d'cent crea' habere aliquod
 esse reale, aeternum, et imp'uctum independet' a deo,
 ut gend' n' ss de ee potestatis, s' p'ali, s' s'ctius in
 mente t'ina, qd nit aliud est, qm p'ia, et scia dei.
 Si ex nosm' unum excipia Albertinum tomo 2. de
 p'ris incomplexi d. 1. de p'ris subia q. 1. et de i. r.
 et antiqui Henricum, q difficile exausari possunt.
 Nam ex p'ris fide i'stat epiam creatam, s' creatam